

Tres són multitud

Ha costat Déu i ajuda que Convergència i Esquerra hagen confluït en el mateix govern. Va costar suor, llàgrimes i fins i tot alguna sang aconseguir que es presentaren a les darreres eleccions al Parlament sota el paraigua balsàmic de Junts pel Sí. Només cal preguntar al president de l'Assemblea Nacional Catalana, Jordi Sánchez, quants pèls es va deixar en aquella gatera d'amargura. Esquerra i Convergència cavalquen junts, sí, però no es donen l'esquena. Tot són espurnes i encara ara massa sovint sembla que l'esclafit abans d'hora és inevitable. Dos són un mal necessari, però tres són multitud. Ajustar-hi la CUP desborda la mesura. No hi ha mans ni manera. Les desconfiances són màximes i les cornades, constants.

La darrera discrepància ha somogut el món. El nostre món de cada dia. Convergència i Esquerra havien presentat uns pressupostos del 2016 (!) encara *autonòmics*, que s'emmarquen dins els límits que determina el Govern espanyol, que és qui continua garantint, cada mes, en un gota a gota agònic, que els funcionaris cobren la nòmina o que els proveïdors de la Generalitat no facen fallida. La CUP els va exigir uns pressupostos *postautonòmics* i *pre-republicans*. És a dir, uns comptes públics que desobeïren el límit de contenció del deute que ha marcat el Govern de Mariano Rajoy i les sentències del Tribunal Constitucional. La discrepància de partida ha estat insalvable. Els uns diuen que transgrediran al final de la legislatura i els altres volen transgressions immediates. El vice-president Oriol Junqueras ha hagut d'embeïnar-se els seus comptes i la derrota al ple del Parlament ha comportat que el president Carles Puigdemont haja decidit

VICENT SANCHIS

sotmetre's a una qüestió de confiança. Una vegada més, doncs, sembla que tot s'haja encès.

Els centenars de milers d'independentistes que han rebotat tots els rècords de la història, han travessat el país de punta a punta, s'han concentrat amunt i avall, s'han donat la maneta, s'han pintat de mil colors, han comprat totes les samarretes xineses i que han fet tots els papers de l'auca, se'n fan creus. No entenen com és possible que l'articulació política del moviment siga tan mesquina i tan insolent. Òbviament, les responsabilitats –almenys, la projecció pública de les responsabilitats– no són equitatives. La majoria dels missatges que han infestat les xarxes socials aquests dies apuntaven cap a un responsable màxim de la tragèdia del rebuig als pressupostos: la CUP. Agrade o no agrada als cupaires –que no els agrada–, són ells els que conciten totes les ires desfermades per *la bona gent*, que no entén que algú es vulga salvar i portar-los per la via més ràpida a les dues revolucions, la nacional i la social, per la cruïlla del desastre.

La darrera crisi entre Junts pel Sí i la CUP ha estat anunciada, explicada, interpretada i argumentada mil i una vegades. Ha acabat malament allò que va començar malament. Els punts de partida entre les dues opcions eren massa

antagònics. Convergència Democràtica i Esquerra Republicana han articulat uns pressupostos *autonòmics* més. Uns pressupostos tan *socials* com ells vulguen i que pretenien cobrir tres objectius complementaris i estratègics per a les forces independentistes. Augmentar les partides que volen reduir “les desigualtats” provocades per la crisi, eixamplar la base independentista i dotar amb més recursos les denominades “estructures d'Estat”. Uns pressupostos, però, encara dins la lògica de l'Estat. Sotmesos a les coordenades del finançament autonòmic i de la contenció del dèficit que marquen Brussel·les i Madrid. La CUP, per contra, volia utilitzar els comptes públics de la Generalitat com una arma de desobediència nacional. L'esquerra anticapitalista els volia convertir en una eina de transgressió.

Pressupostos *autonòmics* i pressupostos *transgressors* són dos conceptes que no poden lligar. Aquesta impossibilitat, aquesta discrepància, ha portat el procés sobiranista a la darrera gran crisi. Una crisi de desconfiança absoluta que torna a deixar el denominat “procés” en suspens. Un suspens relatiu, perquè el president de la Generalitat ha intentat reduir-lo i reconduir-lo anunciant que se sotmetrà a una qüestió de confiança el setembre vinent. Almenys, la pregunta “I ara, què” ja té una primera resposta. La finta és intel·ligent. Forma part d'una cadena vella. L'independentisme polític a Catalunya ha superat, una rere l'altra, les proves que ell mateix s'ha imposat. Amb un excés de tàctica i una certa manca d'estratègia. En tot cas, l'horitzó immediat queda aclarit.

La idea de la qüestió de confiança va ser del mateix Puigdemont, que la va consultar prèviament amb Artur Mas i la va comentar després amb Ori-

DOS –ESQUERRA I CONVERGÈNCIA– SÓN COMPANYIA SOVINT EXCESSIVA; TRES –AMB LA CUP– SÓN MULTITUD INGOVERNABLE

ELS CENTENARS DE MILERS D'INDEPENDENTISTES QUE HAN FET TOTS ELS PAPERS DE L'AUCA SE'N FAN CREUS, NO ENTENEN TANTA INSOLVÈNCIA POLÍTICA

ol Junqueras. Mentre no arribe, el Govern se sent deslligat del seu acord amb la CUP. Sense estabilitat, no hi ha pacte. La relació política entre Junts pel Sí i l'esquerra anticapitalista ha quedat tallada. Encara que l'abisme és més llarg o més curt segons si es tracta de Convergència o d'Esquerra. El partit que lidera Oriol Junqueras no vol ni sentir a parlar d'eleccions i considera que la relació amb la CUP es pot tornar a apearçar. Malgrat tan lloable intenció, si Puigdemont fracassa en la qüestió de confiança, Junts pel Sí no buscarà un candidat alternatiu –d'Esquerra o inde-

pendent– en les pròpies files per tornar a satisfer la CUP. Segons declara l'equip del president, hi haurà eleccions. Unes eleccions a sigles separades que marcaran una nova etapa en el camí d'amar-gura sobiranista.

Les pròximes eleccions espanyoles determinaran, una vegada més, quins són els equilibris entre Convergència i Esquerra. Si els republicans han d'entomar el liderat que per ara conserven els convergents, o si aquests segons el mantenen. Hi ha molt en joc el 26 de juny. Dos són companyia i tres són multitud, diu la dita. Dos són una com-

panyia sovint molesta i tres, el caos, en aquest cas. Mentrestant, la tan marejada *societat civil*, el sobiranisme articulat a l'entorn de l'Assemblea i d'Òmnium es prepara per superar l'enèsima prova al carrer. Volen que el pròxim 11 de Setembre torne a ser una demostració de força que no puga adjudicar-se cap partit però que els retraga tanta ineficàcia. Centenars de milers de persones tornaran a demostrar que les multituds encaixen, funcionen, pressionen i influeixen.

Periodista i director d'EL TEMPS